

pligter sig til at gennemføre overfor en pagtbrydende Stat, mod hvem der skal gøres Tvangsmidler gældende. Ved den nærmere Fastsættelse af, for hvilke Personers Vedkommende en Stat skal forbyde dette Samkvem, har forskellige Anskuelser gjort sig gældende, hvilket har medført, at der af den 2. Forsamling i 1921 blev vedtaget en Ændring til Artikel 16, 1. Stk. (se Lovtidende 1922 A., S. 2282). Medens Artiklen i sin oprindelige Affattelse forbød ethvert Samkvem mellem Forbundsstaternes Borgere (*nationaux*) og Borgere i den pagtbrydende Stat, gik denne Ændring ud paa at lægge Vægten paa den faktiske Bopæl, saaledes at Forbudet skulde omfatte alle de indenfor en Stats Omraade bosiddende Personer, men ogsaa kun disse. Denne Ændring er imidlertid endnu ikke traadt i Kraft, da den hidtil ikke er blevet ratificeret af et tilstrækkeligt Antal Medlemmer (Pagtens Art. 26).

For ikke at blive staaende ved den oprindelige Tekst, der stadig gælder, fremsatte den britiske Regering for 4. Forsamling Forslag til en Formulering, der kunde tiltrædes af samtlige Medlemmer, og hvorved man søgte at skabe en valgfri Forening af de forskellige Forbudsprincipper. Forslaget kom imidlertid ikke til Behandling i 4. Forsamling, der henviste det til 5. Forsamling.

Det udtaltes under Forhandlingerne, at man ikke kunde se bort fra Fordelene ved Grundsætningen i det britiske Forslag, og efter nogen Diskussion opnaaedes der Enighed om dette. Udvalget var dog enig med den nederlandske Delegerede i, at det vilde være heldigere at give Ændringsforslaget en anden og mere direkte Formulering, og i denne Form blev det vedtaget af Forsamlingen; se nedenfor Bilag 3. I. 1.

Behandlingen af det ligeledes af den britiske Regering fremsatte Ændringsforslag til Pagtens Art. 16, 2. Stk. blev henvist til 6. Forsamling*).

Ændring af Forretningsordenens Art. 27.

Artiklen udtaler, at Forretningsordenen ogsaa finder Anvendelse paa Forhandlinger i Forsamlingens Udvalg. Hensigten med det nederlandske Forslag, hvorefter Beslutningerne i Udvalgene skulde tages ved Flertal af de paa Mødet repræsenterede Medlemmer, var kun at godkende en staaende Praksis i Udvalgene, idet Ændringen var af rent fortolkende Art. Det forekom imidlertid Udvalget mest formaalstjenligt at lade Udvalgene følge den hidtidige Praksis uden at binde dem ved en fastslaaet Tekst, hvilket Synspunkt Nederlandene tiltraadte, se nedenfor Bilag 3. I. 2.

Udvikling af den mellemfolkelige Ret.

Under Hensyn til den store Betydning, Skabelsen af ensartet Ret mellem Folkene frembyder, blev der af den svenske 1. Delegerede, Baron *Marks von Würtemberg*, fremsat Forslag om, at Folkeforbundet i videst mulige Omfang skulde arbejde for denne Sag ved fra Medlemmerne at indhente Oplysning om de Spørgsmaal i den mellemfolkelige Ret, de særlig maatte anse for egnede til Undersøgelse og senere mulig Kodifikation. Under Forhandlingerne om Spørgsmaalet betonedede Ordføreren, Belgieren *Rolin*, at det ikke paa nogen Maade var Hensigten at lægge Hindringer i Vejen for de enkelte Regeringers Initiativ. Det besluttedes at anmode Raadet om at nedsætte et Udvalg af Sagkyndige, der skulde udarbejde en foreløbig Liste over de mest velegnede Æmner samt undersøge de indkomne Udtalelser angaaende disse, naar de var blevet forelagt Regeringerne, og endelig afgive en Beretning til Raadet om de Spørgsmaal, der maatte synes modne til Behandling. Det var oprindeligt kun Hensigten at tilstille Forbundsmedlemmerne denne Oversigt til Udtalelse, men paa Forslag af Folketingsmand *Holger Andersen* vedtoges det tillige at sende den til Ikke-

*) Forslaget gik ud paa at fjerne Begyndelsesordene: »I dette Tilfælde, der vilde blive misvisende, naar Stykket ved Ikrafttræden af den af 2. Forsamling vedtagne Ordning af Artikel 16 vilde blive Stk. 5.